

Sygnatura akt VI Ka 468/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **25 lutego 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Piotr Mika

Sędziowie SSO Krzysztof Ficek

SSO Kazimierz Cieślukowski (spr.)

Protokolant Barbara Szkabarnicka

przy udziale Marka Dutkowskiego Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2014 r.

sprawy

1. **D. S. (S.) zd. P.** ur. (...) w B.

córki Z. i W.

oskarżonego z art. 300§2 kk

2. **M. S. (S.)** ur. (...) w K.

syna B. i I.

oskarżonego z art. 300§2 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Tarnowskich Górach

z dnia 25 lutego 2013 r. sygnatura akt VI K 120/12

na mocy art. 437 § 1 kpk i art. 636 § 1 kpk

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

2. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania odwoławczego w kwotach po 10 zł (dziesięć złotych) i wymierza im opłatę za II instancję:

- od oskarżonej D. S. w kwocie 500 zł (pięćset złotych),

- od oskarżonego M. S. w kwocie 340zł (trzysta czterdzieści złotych).

VI Ka 468/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 lutego 2013 r. Sąd Rejonowy w Tarnowskich Górach w sprawie VI K 120/12 uznał oskarżoną D. S. za winną trzech przestępstw kwalifikowanych z art. 300 § 2 kk i za każde z tych przestępstw orzekł karę 8 miesięcy pozbawienia wolności i karę 50 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na 10 zł. Z kolei oskarżonego M. S. uznał za winnego trzech przestępstw kwalifikowanych z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 300 § 2 kk i za każde z tych przestępstw orzekł karę 5 miesięcy pozbawienia wolności i karę 30 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na 10 zł. Sąd łącząc kary jednostkowe orzekł wobec oskarżonych kary łączne: wobec D. S. 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu wysokości stawki dziennej na 10 zł a wobec M. S. 1 roku pozbawienia wolności i 80 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu stawki dziennej na 10 zł. Wykonanie kar pozbawienia wolności Sąd warunkowo zawiesił: wobec D. S. na 4 lata a wobec M. S. na 2 lata. Zwolnił natomiast Sąd oskarżonych z kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa.

Od powyższego wyroku wywiódł apelację obrońca oskarżonych, zaskarżając wyrok w całości. Zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść orzeczenia a także naruszenie przepisów postępowania a to art. 366 § 2 kpk, art. 7 kpk, mającą wpływ na treść wyroku. Wniósł zatem o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonych od przypisanych im czynów, ewentualnie uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonych jest bezzasadna w stopniu oczywistym. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji przeprowadził wszystkie niezbędne dowody i poddał je ocenie. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku w sposób klarowny ukazuje tok rozumowania Sądu I instancji a ocena dowodów nie budzi najmniejszych zastrzeżeń. Wbrew wywiodom apelującego Sąd I instancji nie zaniechał przeprowadzenia dowodów, których przeprowadzanie mogłoby zmienić poczynione ustalenia faktyczne. Ani kwalifikacja prawna ani też kary orzeczone wobec oskarżonych wątpliwości Sądu Okręgowego nie budzą.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, iż faktycznie nie badano okoliczności, czy oskarżona posiadała większą ilość wierzycieli. To jednak działa na korzyść oskarżonej a w konsekwencji także oskarżonego. Gdyby bowiem zachowania opisane w punktach 1-6 wyroku wyrządzały szkodę wielu wierzycielom, to oskarżeni odpowiedzialiby na podstawie surowszego przepisu a mianowicie na podstawie art. 300 § 3 kk i ten właśnie przepis stanowiłby wówczas podstawę orzeczeń o karze. Nie akceptuje Sąd Okręgowy tezy, jakoby dłużnik miał prawo samodzielnie rozporządzać swoim majątkiem, zastępować organ egzekucyjny i zaspokajać swoich wierzycieli zgodnie z art. 1025 § 1 kpc. Przepis ten bowiem jest skierowany do organu prowadzącego egzekucję a nie do dłużnika. Dłużnik egzekucji nie prowadzi i nie może dzielić kwoty uzyskanej z egzekucji. Z niejasnych względów obrońca oskarżonych zrównuje roszczenia innych wierzycieli z roszczeniami podmiotu, który uzyskał już dwa tytuły wykonawcze przeciwko oskarżonej. Podkreślić trzeba, że każde z trzech zachowań przypisanych oskarżonej i każde z trzech zachowań przypisanych oskarżonemu miało miejsce już po uprawomocnieniu się wyroków zasądzających od oskarżonej na rzecz (...) Bank S.A. odpowiednio kwoty 47722,31 zł i kwoty 166776 zł z ustawowymi odsetkami. Istniały więc nie tylko roszczenia ale także orzeczenia sądowe podlegające wykonaniu a zbycie składników majątku wspólnego małżonków S. w sposób oczywisty nie tylko uszczuplało ale uniemożliwiało zaspokojenie wierzyciela. Takie zachowania oskarżonej wyczerpywały więc komplet znamion ustawowych czynu zabronionego z art. 300 § 2 kk a zachowania oskarżonego stanowiły czyny będące udzielaniem pomocy do popełnienia tych przestępstw. Podziela Sąd Okręgowy pogląd, że bez znaczenia dla rozstrzygnięcia pozostają okoliczności, na co oskarżeni przeznaczili kwotę uzyskaną ze sprzedaży składników majątku ani też skąd pochodziły środki na nabycie tych składników. Co się tyczy znamion ustawowych występku z art. 302 § 1 kk to znacząco się te znamiona różnią od znamion występku przypisanych oskarżonemu. Przepis art. 302 § 1 kk chroni bowiem jedynie wierzyciela a przepis art. 300 § 2 kk nie tylko wierzyciela ale także orzeczenie sądu lub innego organu państwowego i wykonanie tegoż orzeczenia.

Nie zachodzą więc uchybienia wskazane przez obrońcę oskarżonych. Sąd Okręgowy z urzędu także nie dostrzega takiego uchybienia, które miałyby charakter bezwzględnej przyczyny odwoławczej ani też uchybień prawa procesowego, mających wpływ na treść orzeczenia.

Należy też stwierdzić, że kary jednostkowe pozbawienia wolności i jednostkowe kary grzywny są karami wyważonymi i nie ma żadnych podstaw do uznania, że którakolwiek z tych kar jest rażąco surowa. Co się tyczy kar łącznych (punkty 7 i 8 wyroku) to kary orzeczone na zasadzie asperacji, w odpowiednim stopniu uwzględniające więź między przestępstwami. Z tych względów Sąd Okręgowy nie widzi podstaw do złagodzenia którejkolwiek z kar.

Z tych względów Sąd Okręgowy apelacji obrońcy oskarżonych nie uwzględnił i utrzymał wyrok Sądu I instancji w mocy czego konsekwencją było orzeczenie o kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze.